

1. Voltreffer

Floris van der Valk schuift de stapel tijdschriften opzij. De helft glijdt van de tafel af en valt op de grond. Hij zucht. Waar is het soldeertin gebleven? In de la misschien. Hij rommelt met één hand in de la. De soldeerbout in zijn andere hand is al warm en begint te sissen. Gelukkig, daar ligt het rolletje tin. Hij maakt met zijn elleboog wat extra ruimte op zijn bureau en gaat aan de slag. Even op de bouwtekening kijken. Welke onderdelen moeten waar? Dan soldeert hij ze één voor één vast.

Een schreeuw van beneden haalt hem uit zijn concentratie. 'Floooris! Flooooooris!!'

'O nee', mompelt hij. Hij zet de pootjes van een kleine weerstand in de printplaat en soldeert hem vast. Dan legt hij de soldeerbout in de houder en trekt de stekker eruit. Moeder roept nog harder. Hij staat op en doet de deur van zijn slaapkamer open. 'Tissernouweer?' roept hij.

'Carlien staat hier al een uur te wachten. Schiet toch eens op!'

'De school loopt niet weg hoor, mam.'

'Carlien, ga hem zelf maar halen. Elke ochtend hetzelfde liedje', hoort hij zijn moeder onder aan de trap zeggen. Floris glimlacht. Zo erg is het toch ook weer niet?

Hij pakt zijn schooltas en rekt zich nog eens goed uit. Carlien steekt haar hoofd om de hoek van de deur. 'Hoi. Wat ben je aan het doen?' Ze veegt haar lange, blonde haar uit haar gezicht.

'Solderen', wijst Floris. 'Een alarminstallatie.'

'Hoe werkt dat?'

'Je hebt een zender en een ontvanger. Als er iemand in de buurt van de zender komt, gaat er een signaaltje naar de ontvanger. Dan gaat er een pieper af. Het werkt met infrarood.'

'Wat ga je daarmee doen?'

'Weet ik nog niet. Mijn voorraad drop beveiligen, of zo. Hij ontvangt tot op een kilometer afstand.'

'Hoe werkt dat dan, met zo'n zender en ontvanger?'

'Dat leg ik nog wel uit. We moeten nu echt gaan, denk ik.'

Carlien kijkt op haar horloge en knikt. Ze lopen snel de trap af. 'Dag mam!' roept Floris. 'Tot vanmiddag!'

Moeders stem klinkt ergens uit de kamer. Floris schiet in zijn schoenen en loopt naar buiten. Zijn fiets? Waar heeft hij die gister ook alweer gezet? Hij rent naar de schuur. O ja, daar staat hij. Hij rijdt door de schuurdeur naar buiten. Carlien pakt net wat aan van zijn moeder, door het keukenraam. Zijn brooddoos,

ziet hij. 'Bedankt, mam.'

Ze rijden langs het garagebedrijf van de vader van Floris naar de weg. Vader staat voor de showroom te praten met een man in een donkerblauw pak. Wow! Een Bentley! Floris rijdt met een boog om de voor de garage geparkeerde auto heen. Die kost wel een ton of misschien nog meer! Hij kijkt over zijn schouder naar de man, maar hij kent hem niet.

Ze rijden de weg op en Floris pakt, al fietsend, de brooddoos van Carlien over. 'Ken jij die man?'

'Die bij je vader stond? Nee. Nooit gezien. Hoezo?'

'Zag je die auto niet dan? Zo wat het duurste merk wat er is.'

Carlien haalt haar schouders op. 'Zal best. Heb jij zin in sport?'

'Hou op. Ik zweet nu al. Ik zie Grizzly al grijnzen, terwijl hij ons laat rondrennen.'

'Ik hoop dat hij zijn verstand gebruikt, onze geachte meester De Beer.'

'Hij heeft genoeg hersens, maar gebruiken – nee hoor. Als we in ieder geval maar niet iets met rekstokken gaan doen'. De lucht is klam, het is drukkend warm en windstil. Ze fietsen in een rustig tempo naar school. Precies op tijd komen ze aan. Grizzly, ofwel meester De Beer, staat in de deuropening van het lokaal. Hij is twee meter lang en lijkt wel een meter breed. 'Bijna te laat', gromt hij, maar zijn ogen glinsteren.

'Bijna, meester. Dus toch op tijd', zegt Floris. 'U vergeet zoveel energie van ons, dat ik 's ochtends langer op bed moet blijven.'

'Op je plek en mond dicht, Van der Valk! Jullie zijn de laatsten. Jongelui, een hele goedmorgen, hartelijk welkom weer!'

Er klinkt wat gemompel in de klas. 'Fijn dat jullie zo enthousiast zijn. Van groep acht verwacht ik wel wat pit, maar goed, laten we beginnen.'

Grizzly vouwt zijn handen en samen bidden ze. Na het zingen van de psalm die ze deze week leren gaat Grizzly op de rand van zijn bureau zitten. 'Luister, jongelui. Ik heb een paar mededelingen. Ten eerste gaan we vandaag lekker buiten sporten, daar is het wel weer voor.'

Er klinken protesten als 'Kindermishandeling!' en 'We kunnen beter gaan zwemmen!'

Grizzly heft zijn armen omhoog. 'Stilte! De tweede mededeling is dat jullie er volgende week een nieuwe klasgenoot bij krijgen. Sven Parotti is zijn naam. Hij komt op de boerderij achter het bos wonen. Waar Versteeg heeft gewoond.'

Floris stoot Carlien aan. 'Dat wordt jouw buurjongen!'

'Buurjongen', snuift Carlien. 'Er zit nog een heel bos tussen. Dat noem ik geen buurjongen.'

'Waar komt hij vandaan, meester?' vraagt Floris.

'Uit het buitenland, zo te horen', zegt Jesse den Hollander.

'Nee Jesse', antwoordt Grizzly. 'Het klinkt wel Italiaans, Parotti, maar hij is geboren en getogen in Nederland. Sven komt uit Rotterdam.'

'Toch een buitenlander dus', zegt Jesse zacht.

‘Zei je wat, Jesse?’ vraagt Grizzly. Zijn donkere ogen kijken Jesse onderzoekend aan.

Jesse haalt zijn schouders op. ‘O niks.’

Grizzly blijft hem een paar tellen aankijken met een dikke denkrimpel in zijn voorhoofd. Hij draait zich om naar Judith, die bij het raam zit. ‘Judith, hoe lang woon jij hier nu? In het dorp?’

Judith veert op. ‘Ik? Een jaar nu bijna. Hoezo? Ik bedoel: Waarom vraagt u dat?’

‘Jij woonde daarvoor in Groningen. Waar ook alweer?’

‘Slochteren, meester.’

‘En hoe vond je dat, verhuizen?’

‘Eng. Ik was er in ieder geval niet blij mee toen pa en ma vertelden dat we weggingen.’

‘Meiden’, fluistert Jesse.

‘Het zou wat’, zegt Carlien die het ook gehoord heeft. ‘Jij met je praatjes, Jesse. Zeg het dan hardop of hou je mond. Als jij het dorp uit fietst, doe je je broek al vol. Als jij naar Groningen moest verhuizen, zou je het niet overleven.’

De hele klas barst in lachen uit. Carlien draait zich om naar Judith. ‘Klasse hoor, Juud. En ik ben blij dat je verhuisd bent.’ Judith knipoogt naar haar.

Grizzly bijt op zijn lip en Floris ziet dat hij moeite heeft om zich goed te houden. Dan haalt hij diep adem en klinkt zijn zware stem door de klas. ‘Stilte!’ Het is meteen stil. ‘Judith,’ vervolgt hij, ‘hoe komt het dat je het nu goed naar je zin hebt?’

‘Nou, gewoon. Ik ken het dorp nu en de mensen. En ik heb hier vriendinnen.’

‘En een vriendje!’ zegt Sjaak de Vries, die achter in de klas zit, met een grijns. Iedereen schiet in de lach en kijkt naar Karel. Die bloost en kijkt verlegen naar Judith.

Ze knipoogt naar hem en haalt haar schouders op. ‘Ze zijn gewoon jaloers.’

‘Juist!’ gaat Grizzly verder. ‘En jullie hebben Judith met z’n allen goed opgevangen. Ik vraag jullie datzelfde te doen met Sven Parotti. Oké?’ Hij laat zijn blik even rusten op Jesse. ‘En nu rekenschriften op tafel!’

Honkbal. Helemaal goed, helemaal zijn sport. Floris kijkt grimmig toe hoe zijn team op achterstand komt te staan. Nog even, dan mag hij. Hij klemt zijn tanden op elkaar en kijkt naar de lucht. Die is niet strakblauw meer, maar is bijna wit boven de velden. Als je stil zit, zweet je al. Hij ademt de vochtige lucht diep in en kijkt over de akkers naar de duinen. Steeds weer wordt zijn blik getrokken naar het hoogste duin, met de kasteelruïne van Slot Gravenstein. Hiervandaan lijkt het net een afgebroken tand die omhoog steekt uit een slecht gebit. Hoe zou het toch komen dat ...

‘Floris! Jouw beurt.’

Hij rent het veld op en pakt de knuppel. Geconcentreerd kijkt hij naar de werper van de andere partij. Klaas. ‘Ik lust je rauw, jongen’, roept Floris. ‘Ik mep de bal in een baan rond de aarde.’